

Arrest

nr. 217 600 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 10 november 2012 aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 11 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 3 jaar.

1.2. Op 19 januari 2013 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 19 januari 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.3. Op 22 januari 2013 wordt verzoeker voor een derde maal aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker en diens partner, mevr. M. P. leggen op 30 april 2014 een verklaring wettelijke samenwoning af. Op 7 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van de wettelijk samenwonende partner.

1.5. Op 23 september 2014 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, waarna een administratief verslag werd opgesteld.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 6 november 2014 tot afgifte van een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 22 november 2014 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen vermelde beslissing, gekend onder rolnummer 165 317. Dit beroep wordt met arrest nr. 217 599 van 27 februari 2019 verworpen.

1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 22 november 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen aan verzoeker.

1.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 januari 2016 werd gerepatriëerd naar Marokko. Uit het "*verslag vertrek*" blijkt dat hij "*zonder verzet (is) vertrokken*".

1.9. Op 5 juni 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op 5 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 19 januari 2016 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissingen. De Raad verwerpt met arrest nr. 167 377 van 11 mei 2016 voornoemd beroep.

1.10. Op 2 mei 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens aanranding van de eerbaarheid. Op 12 maart 2018 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Op 13 mei 2018 maakt verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op 13 mei 2018 krijgt verzoeker een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2018.

1.12. Op 28 mei 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens diefstal. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.13. Op 27 juni 2018 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.14. Er wordt op 28 juni 2018 een repatriëring voorzien. Deze repatriëring wordt geannuleerd wegens organisatorische redenen. Er wordt op 14 juli 2018 een tweede repatriëring voorzien. Deze wordt geannuleerd wegens problemen met identiteitsdocumenten. Op 27 juli 2018 neemt de gemachtigde een beslissing tot verlenging van opsluiting.

1.15. Op 23 augustus 2018 verklaart de gemachtigde van de aanvraag van 27 juni 2018 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*N., M. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko,
geboren te Dr Aouizaght op 07.02.1989
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor N., M. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 22.08.2018 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Marokko.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel : schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, iuncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen. de motiveringsplicht. de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de noodzaak aan mantelzorg door zijn in België verblijvende familie. De bestreden beslissing steunt volledig op de bevindingen van de arts-adviseur, die zij tot de hare maakt. De motivering dient dan ook in de bevindingen van de arts-adviseur te worden gevonden. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en medische verslagen blijkt absoluut de noodzaak aan mantelzorg. Verzoeker heeft een zware psychose, en dient omringd te worden door zijn familie, die ervoor instaan dat hij zo goed als mogelijk wordt geholpen, zijn medicatie correct neemt, en op momenten wanneer nodig zich vrijwillig laat opnemen. Zonder zijn familie is verzoeker een vogel voor de kat. Dit werd als zodanig uitgebreid uiteengezet in het verzoekschrift. De volledige familie van verzoeker verblijft in België, en de meesten hebben de Belgische nationaliteit. Alle identiteitsdocumenten dienaangaande werden bij het verzoek gevoegd, en er werd expliciet verwezen naar de absolute noodzaak om bij de familie te blijven. Ook de behandelende arts attesteerde in die zin bij de vraag of mantelzorg al dan niet vereist is, dat om die reden een goede behandeling in Marokko onmogelijk is. Verzoeker dient in België te blijven, gezien hij in Marokko aan zijn lot zou worden overgelaten en de gevolgen mogelijks fataal zouden zijn, en hij enkel

in België de bijstand en hulp van zijn familie heeft. Dienaangaande werden alle stukken bij het verzoekschrift gevoegd, en werd uitgebreid geargumenteed.

Hierbij kan nog worden verwezen naar het feit dat verzoeker diverse keren gedwongen werd opgenomen op initiatief van het Openbaar Ministerie, hetgeen impliceert dat het Openbaar Ministerie alsook de attesterende artsen eveneens erkennen dat verzoeker aan een ernstige geestelijke ziekte lijdt en ten gevolge van die ziekte een gevaar vormt voor zichzelf en zijn omgeving. Dient hierbij bovendien te worden benadrukt dat de vrederechter de medische toestand van verzoeker erkent, doch vaststelt dat de gedwongen opname niet nodig is gezien verzoeker door zijn familie wordt bijgestaan en zijn familie toeziet op de vrijwillige behandeling. Hoewel hieromtrent uitdrukkelijk uitleg wordt gegeven in de aanvraag, en duidelijk wordt aangetoond dat verzoeker als enige telg uit de familie - ten gevolge van zijn ziekte - geen verblijfsrecht geniet, en hij door zijn - Belgische - familie dient te worden ondersteund, bij gebreke waaraan hij in Marokko aan zijn lot zou worden overgelaten, met alle gevolgen van dien. De arts-adviseur stelt dienaangaande louter dat dit zou kunnen worden opgevangen door opvolging door een verpleegkundige aan huis. Verder wordt geen rekening gehouden met het feit dat de volledige familie van verzoeker in België verblijft, zijn familie hem constant bijstaat, en in Marokko helemaal aan zijn lot zou zijn overgelaten. Een verpleegkundige aan huis verandert daar niets aan. Verzoeker heeft nood aan permanente bijstand. Verzoeker kent opstoten van zware psychoses, en zijn ouders en broers en zussen dienen constant verzoeker in de gaten te houden en bij te staan. Een verpleegkundige aan huis vangt dit uiteraard niet op. Waar verzoeker ten gevolge van zijn ziekte enkel zijn familie heeft, verder onmogelijk zelfstandig kan leven, zou een scheiding van zijn familie desastreus zijn, hetgeen ook door de behandelende arts werd geattesteerd en daarnaast ook door het Openbaar Ministerie en twee verschillende artsen in opdracht van het Openbaar Ministerie werden geattesteerd. De arts-adviseur houdt geen enkele rekening met deze absolute noodzaak tot omringing door zijn familie. Het middel is ernstig."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt anderzijds uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 22 augustus 2018 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg ongegrond wordt verklaard.

Het medisch advies van 22 augustus 2018 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de

beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van 22 augustus 2018.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verwijst deze naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 augustus 2018. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 22 augustus 2018 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door Mr. N. M. (...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.06.2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- SMG d.d. 22/06/2018 van Dr. en RIZIV-nr. <onleesbaar>: psychose waarvoor gedwongen opname op 17/05/2018 - medicatie: Quetiapine, zo nodig Nozinan en Temesta
- Ontslagbrief d.d. 24/05/2018: behandelende arts was Dr. Joke Verhaeghe en vermelde huisarts is Dr. Donald Lesage
- Medisch attest voor een gedwongen opname d.d. 17/05/2018 van Dr. Jan Bolt (gerechtelijke geneeskunde): psychose met gevaar voor eigen gezondheid en veiligheid en gevaar voor derden

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 29-jarige man die wegens een psychose gedurende 1 week gedwongen opgenomen werd op een psychiatrische afdeling.

Betrokkene zou volgens het SMG ook in de gevangenis van Brugge verbleven hebben.

Als medicatie weerhoud ik:

- Quetiapine (Quetiapine), een antipsychoticum
- Levomepromazine (Nozinan), een antipsychoticum zo nodig
- Lorazepam (Temesta), een slaap-/kalmeermiddel zo nodig

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen medische contra-indicatie om te reizen, noch een medische indicatie voor gehele arbeidsongeschiktheid.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*

Aanvraag Medcoi van 11/04/2018 met het unieke referentienummer BMA10986

1. Overzicht met beschikbare medicatie voor Mr. N. (...) in Marokko volgens recente MedCOI-dossiers.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een psychiater en een psycholoog beschikbaar is in Marokko met psychotherapie, korte- en lange termijn hospitalisatie, crisisopvang in het geval van een suïcidepoging en gedwongen opname.

Om het gebrek aan therapietrouw te ondervangen (dat ook in België niet gegarandeerd kan worden) is opvolging door een psychiatrisch verpleegkundige aan huis, op voorschrift van een psychiater, ook beschikbaar in Marokko evenals een overschakeling op 3-wekelijkse of maandelijks injecties met een depot-preparaat. Dit dus ter weerlegging van de geattesteerde en niet gestaafde uitspraak dat een "goede behandeling in Marokko onmogelijk" is.

De chronische medicatie van Mr. N. (...), nl. quetiapine, is beschikbaar in Marokko.

De medicatie die slechts bij een verergering/opstoot aangeraden wordt, lorazepam, is beschikbaar in Marokko en de beschikbaarheid van het antipsychoticum levomepromazine werd via MedCOI niet aangevraagd, vermits er geen chronische noodzaak aan is en er voldoende therapeutische equivalenten beschikbaar zijn in Marokko zoals: amisulpride, sulpiride en haloperidol (zie overzicht), olanzapine en risperidon (zie BMA 10986), fluphenazine, chloorpromazine, aripiprazol en clozapine (BMA 9581) al dan niet in depot-versie.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds..., Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat hét kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Marokko kent twee door de overheid geïmplementeerde vormen van zorgverzekering» Er is RAMED (Régime d'Assistance Médicale), wat een basis ziekteverzekering is. Eind 2016 kende RAMED 10,4 miljoen begunstigden, waaronder veel arme en kwetsbare mensen. Daarnaast is er ook AMO (Assurance Maladie Obligatoire) welke bestaat uit een publiek luik (Caisse Nationale des Organismes de la Prevoyance Sociale of CNOPS) en een privaat luik (Caisse Nationale de Sécurité Sociale of CNSS). Deze verplichte verzekering dekt werknemers en gepensioneerden uit de publieke en private sector en studenten. Wat betreft het dekken van de kosten van behandelingen werkt men in Marokko met twee categorieën van serieuze aandoeningen: ALD (affections de longue durée) en ALG (affections lourdes et coûteuses).

Betrokkene lijdt aan mentale gezondheidsproblemen. In het AMO systeem wordt bepaalde mentale aandoeningen zoals psychoses schizofrenie, depressies,... beschouwd als een "langetermijn ziekte" en behandelingen en geneesmiddelen worden hier beter gedekt. Voor GNSS begunstigden wordt er 70% tot 100% van de kosten van behandeling en medicijnen terugbetaald, terwijl voor GNOPS begunstigden de behandeling en medicatie voor 90 tot 100%.worden gedekt*

RAMED-begunstigden krijgen een gratis behandeling in publieke instellingen. Als men zich tijdens de behandeling registreert in een publiek ziekenhuis, is de medicatie gratis. Diverse universitaire ziekenhuizen bieden de nodige medicatie gratis.

Betrokkene legt bovendien geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene op 29-jarige leeftijd geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkene kan overigens ook een beroep doen op The International Organization for Migration die Marokkaanse burgers helpt om te re-integreren.

Conclusie:

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de medicamenteus gestabiliseerde psychotische episode van Mr. N. (...) geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Marokko."

2.4. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de noodzaak aan mantelzorg door zijn in België verblijvende familie. Hij betoogt: *"Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en medische verslagen blijkt absoluut de noodzaak aan mantelzorg. Verzoeker heeft een zware psychose, en dient omringd te worden door zijn familie, die ervoor instaan dat hij zo goed als mogelijk wordt geholpen, zijn medicatie correct neemt, en op momenten wanneer nodig zich vrijwillig laat opnemen. Zonder zijn familie is verzoeker een vogel voor de kat. Dit werd als zodanig uitgebreid uiteengezet in het verzoekschrift. De volledige familie van verzoeker verblijft in België, en de meesten hebben de Belgische nationaliteit. Alle identiteitsdocumenten dienaangaande werden bij het verzoek gevoegd, en er werd expliciet verwezen naar de absolute noodzaak om bij de familie te blijven. Ook de behandelende arts attesteerde in die zin bij de vraag of mantelzorg al dan niet vereist is, dat om die reden een goede behandeling in Marokko onmogelijk is. Verzoeker dient in België te blijven, gezien hij in Marokko aan zijn lot zou worden overgelaten en de gevolgen mogelijks fataal zouden zijn, en hij enkel in België de bijstand en hulp van zijn familie heeft. Dienaangaande werden alle stukken bij het verzoekschrift gevoegd, en werd uitgebreid geargumenteed."*

2.5. In de nota repliceert de verwerende partij aangaande de mantelzorg: *"Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat niet zou zijn gemotiveerd om welke reden de mantelzorg niet noodzakelijk zou zijn. Verweerder merkt op dat uit de medische gevoegde stukken van verzoekende partij geenszins blijkt dat er nood is aan mantelzorg in hoofde van verzoekende partij. Gelet op het feit dat niet uit de overgemaakte medische stukken van verzoekende partij blijkt dat er nood is aan mantelzorg, kan verzoekende partij de arts-adviseur niet verwijten dat hij niet gemotiveerd zou hebben over de noodzakelijkheid van mantelzorg. Door het louter poneren dat er wel sprake zou zijn van mantelzorg, zonder dat verzoekende partij dit aantoonde door een concreet stuk, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat voormelde conclusies van de arts-adviseur onredelijk zouden zijn en zouden ingaan tegen de feitelijkeheden. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd -waaruit niet blijkt dat er nood is aan mantelzorg- terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier."*

2.6. Het wordt niet betwist dat verzoeker lijdt aan een psychose, waarvoor hij wordt behandeld en dat zijn volledige familie in België woont.

In het medisch advies van 22 augustus 2018 besluit de ambtenaar-geneesheer: *"Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een psychiater en een psycholoog beschikbaar is in Marokko met psychotherapie, korte- en lange termijn hospitalisatie, crisisopvang in het geval van een suïcidepoging en gedwongen opname. Om het gebrek aan therapietrouw te ondervangen (dat ook in België niet gegarandeerd kan worden) is opvolging door een psychiatrisch verpleegkundige aan huis, op voorschrift van een psychiater, ook beschikbaar in Marokko evenals een overschakeling op 3-wekelijkse of maandelijks injecties met een depot-preparaat. Dit dus ter weerlegging van de geattesteerde en niet gestaafde uitspraak dat een "goede behandeling in Marokko onmogelijk" is."*

Uit het standaard medisch getuigschrift van 22 juni 2018 blijkt dat de behandelende arts op de vraag "F. Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?" antwoordt: *"goede behandeling in Marokko onmogelijk."* Uit voornoemd medisch

getuigschrift blijkt dat een verwijzing wordt gemaakt vanuit vraag “E. Evolutie en prognose van de aandoeningen” waar wordt gesteld: “onbekend. mits goede aanpak en therapietrouw.” De volgende bedenking wordt er aan toegevoegd: “Wat ook hier niet verzekerd is maar toch meer kans op slagen heeft.”

Verzoeker heeft bij de aanvraag een stuk gevoegd, genaamd “VERZOEK TOT VERBLIJFSMAGTIGING OM MEDISCHE REDENEN”. Hierin wordt meermaals gewezen op de noodzaak van mantelzorg door de in België verblijvende familie: “De voltallige familie van verzoeker verblijft in België. Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko. en wordt sterk omringd en geholpen door zijn volledige familie die zich in België bevindt” en “in Marokko heeft verzoeker geen toegang tot de noodzakelijke medische hulp, Immers verblijft de volledige familie van verzoeker in België, en de omkadering en hulp van de familie is absoluut noodzakelijk, zoals blijkt uit de medische documenten” en “Er dient te worden opgemerkt dat de volledige familie van verzoeker in België woont, Verzoeker heeft geen enkele band met Marokko. Bij terugkeer is hij aan zijn lot overgelaten, en uit de medische situatie mag duidelijk blijken dat verzoeker onmogelijk in staat is om voor zichzelf te zorgen zonder de bijstand van zijn familie.”

Het vonnis van het vrederecht van het kanton Menen, waarbij verzoeker wordt ontslagen van de gedwongen opname, besluit dat er een alternatief is voor de gedwongen opname, nadat wordt vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat hij verder zijn medicatie zal nemen en waarbij de vrederechter opmerkt “(Bovendien is er ook nog het contact met de familie).”

Er wordt opgemerkt dat mantelzorg zorg is die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt gegeven aan een hulpbehoevende door één of meerdere leden van diens directe omgeving, waarbij de zorgverlening direct voortvloeit uit de sociale relatie. Van Dale omschrijft mantelzorg als “zorg gegeven door gezinsleden, burens of vrienden”. De arts-adviseur definieert de nood aan mantelzorg enkel in de medische zin door te stellen dat “opvolging en behandeling bij een psychiater en een psycholoog beschikbaar is” en dat het gebrek aan therapietrouw kan worden ondervangen door opvolging van een psychiatrisch verpleegkundige aan huis. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn behandelende arts uitvoeriger zijn ingegaan op de problematiek van de noodzaak aan mantelzorg dan de zuiver medische benadering van de verwerende partij. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in de kritiek dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de noodzaak aan mantelzorg door zijn in België verblijvende familie in het algemeen en de therapietrouw in het bijzonder. Er blijkt dan ook niet dat de arts-adviseur de vermeldingen in de voorgelegde standaard medisch getuigschriften op dit punt correct heeft weergegeven. Een correcte feitenvinding blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is geschonden. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC